

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

ΟΜΝΙΣ
ΤΑ 22 ΒΗΜΑΤΑ ΜΙΑΣ
ΑΕΝΑΗΣ ΓΕΝΝΗΣΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΗΔΕΝ – Ο ΤΡΕΛΟΣ «Shin»

Το τραπουλόχαρτο βρισκόταν ριγμένο ανάποδα στο τραπέζι. Ήταν ένα από εκείνα τα τραπουλόχαρτα που λένε τη μοίρα, ένα φύλλο από μια τράπουλα Ταρώ. Το λιπόσαρκο χέρι το άγγιξε με μια τρυφερότητα σχεδόν αδικαιολόγητη. Μετά, αυτός ή αυτή, οποιοδήποτε και αν ήταν το φύλο του συγκεκριμένου πλάσματος, γύρισε αργά αργά το τραπουλόχαρτο. Ο «Τρελός» βρισκόταν ζωγραφισμένος από την άλλη μεριά. Πέταξε με βιάση το φύλλο στην άκρη του τραπεζιού, πάνω στο πακέτο με τα υπόλοιπα. Φαινόταν σαν το τραπέζι και η τράπουλα να ήταν τα μοναδικά πράγματα που υπήρχαν στο μικρό αυτό δωμάτιο, το οποίο βρισκόταν κάπου στην άκρη του πουθενά. Όσο για το παράξενο πλάσμα που έπαιζε με τα χαρτιά, έμοιαζε μάλλον περισσότερο με ανθρωποειδές παρά με άνθρωπο, και ο τρόπος με τον οποίο κοίταζε τις κάρτες έδειχνε σαν το παιχνίδι αυτό να ήταν μέρος της δικής του συμμετοχής σε μια ιστορία που εκτυλισσόταν πραγματικά κάπου μακριά, τόσο χρονικά όσο και τοπικά.

—Κοπελιά μου, είσαι απόλυτα υγιής, δεν υπάρχει τίποτα το ανησυχητικό με το στομάχι σου. Χρειάζεσαι απλώς ξεκούραση, να σταματήσεις να τρως και να πίνεις αυτές τις αηδίες που όλοι εσείς οι νέοι τρώτε, βάλτε και μερικά ποτήρια γάλα στη διαίτά σου και θα γίνεις περδίκι.

Ο γιατρός φαινόταν ιδιαίτερα ευχαριστημένος με τη μικρή του ασθενή, αλλά δεν έμοιαζε να αισθάνεται το ίδιο και εκείνη. Το κορίτσι έδειχνε ανήσυχο.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε ο γιατρός όταν κατάλαβε ότι τα νέα

που της είπε, αν και καλά, δεν ήταν αυτά που περίμενε η μικρή.

—Ω, τίποτα, γιατρέ, απάντησε, μόνο που...

—Έλα τώρα, ποιο είναι το πρόβλημά σου; Το στομάχι σου δεν είναι τόσο άσχημα, τουλάχιστον δεν είναι ακόμα.

—Και ο πόνος που αισθάνομαι; συνέχισε το κορίτσι.

—Υπάρχει κάτι το προβληματικό με το στομάχι σου. Έχεις απλώς αυτό που εμείς οι γιατροί λέμε «αρχή έλκους». Είναι, όμως, μόνο στην αρχή και όπως σου είπα και πρωτότερα, δεν υπάρχει τίποτα που πρέπει να σε φοβίζει. Ξεκουράσου και να τρως τις κατάλληλες τροφές.

—Αυτό είναι ακριβώς το πρόβλημά μου, είπε το κορίτσι. Δουλεύω σ' ένα φαστφουντάδικο και το μόνο που μπορώ να φάω είναι αυτά που πουλάμε.

—Τότε έχεις πρόβλημα, παραδέχτηκε ο γιατρός, αλλά κάθισε να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε γι' αυτό. Πόσων χρονών είσαι;

—Είκοσι, γιατρέ, αποκρίθηκε η Σκιντίλα.

—Ε, όχι και είκοσι, ξαφνιάστηκε αυτός.

—Καλά, δεκαέξι.

—Πώς είπες ότι σε λένε; ξαναρώτησε ο γιατρός.

—Σκιντίλα.

—Λοιπόν, Σκιντίλα, υπάρχει ένας τρόπος να λύσουμε το πρόβλημά σου, αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι είναι η καλύτερη λύση για σένα. Το καλύτερο είναι να ξαναγυρίσεις στο σπίτι σου.

—Δεν είναι, γιατρέ, δυνατό κάτι τέτοιο, αντέδρασε εκείνη. Πάνω στα βουνά δεν υπάρχει τίποτα για μένα μετά το θάνατο του πατέρα μου. Υπάρχει καμιά άλλη λύση;

—Μπορώ να σε βοηθήσω, αν θέλεις, να κάνεις μια έξτρα δουλίτσα για ένα ινστιτούτο. Τι λες γι' αυτό; της πρότεινε ο γιατρός έχοντας κάτι σαν χαμόγελο σχηματισμένο στις άκρες των χειλιών του.

—Δεν καταλαβαίνω τι πρέπει να κάνω, απόρησε η Σκιντίλα.

—Μην ανησυχείς, θα σου γράψω μια διεύθυνση και εκεί ο γιατρός Κόνολλυ θα σου εξηγήσει τα πάντα. Λοιπόν, τι λες;

—Εάν το λέτε εσείς, συμφώνησε η Σκιντίλα, και άπλωσε το χέρι της για τη μικρή κάρτα που ο γιατρός συμπλήρωσε και της έδωσε.

Μ' αυτή της την απόφαση ουσιαστικά θα ξεκινούσαν όλα της τα προβλήματα.

Το επόμενο πρωί πήγε στο ιατρείο του δόκτορα Κόνολλυ, όπου και διαπίστωσε ότι ήταν γυναικολόγος. Εκείνος της έκανε την πιο περίεργη πρόταση.

—Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να γεννήσεις ένα μωρό, της είπε.

—Εννοείτε ότι πρέπει να κάνω με το φίλο μου ένα μωρό και θα μου δώσετε χρήματα γι' αυτό; ρώτησε η κοπέλα.

—Όχι, δεν κατάλαβες. Δε χρειάζεται να κάνεις τίποτα με κανέναν, θα είναι μια τεχνητή γονιμοποίηση, της διευκρίνισε. Θέλουμε κάποια ειδικά σπερματοζωάρια να γονιμοποιήσουν το ωάριό σου. Έτσι, δε χρειάζεται να ανησυχείς για το ποιος θα είναι ο πατέρας.

—Και τι θα κάνω με το μωρό; ζήτησε να μάθει η Σκιντίλα περισσότερο μπερδεμένη από πριν.

—Το μωρό θα το κρατήσουμε εμείς. Εσύ μονάχα θα το γεννήσεις και γι' αυτό θα κερδίσεις ένα σωρό λεφτά. Σκέψου το και απάντησέ μου.

—Πού θα μείνω αυτό το διάστημα; ξαναρώτησε το κορίτσι, σαν να ήθελε να καθυστερήσει την οποιαδήποτε σοβαρή απόφαση, ή μια πιθανή άμεση δέσμευση.

—Θα εγκατασταθείς στο ινστιτούτο.

—Μπορώ να το σκεφτώ λίγο;

Η αγωνία πια ήταν φανερή στο πρόσωπό της.

—Ναι, μπορούμε να περιμένουμε λίγο αλλά όχι περισσότερο από καμιά βδομάδα, γιατί οφείλω να σου ομολογήσω ότι πολλά νέα κορίτσια περιμένουν στη σειρά, την ενημέρωσε ο δόκτωρ Κόνολλυ.

Η Σκιντίλα δεν ήξερε τι να κάνει, όμως ο πόνος στο στομάχι της ξανάρχισε και έτσι αποφάσισε να προχωρήσει το συντομότερο, χωρίς να το σκεφτεί πολύ και οι αναστολές της, τής αλλάξουν γνώμη.

—Εντάξει, γιατρέ, πιστεύω ότι είναι το καλύτερο που μπορώ να κάνω. Πρέπει να εργάζομαι; ρώτησε μην πιστεύοντας ότι όλα

αυτά θα ήταν εντελώς δωρεάν.

—Όχι, δε χρειάζεται να δουλεύεις, δε χρειάζεται να κάνεις τίποτε. Απλώς θα ξεκουράζεσαι, θα βλέπεις τηλεόραση, διάβαζε μερικά βιβλία και γενικά κάνε ό,τι θέλεις, μα υπό έναν όρο. Θα μένεις στο ινστιτούτο. Εάν θέλεις να πας οπουδήποτε, θα συνοδεύεσαι. Το κατάλαβες; κατέληξε ο γιατρός με αυστηρή φωνή.

Η Σκιντίλα αισθάνθηκε μια κρύα ανάσα να παγώνει την καρδιά της. «Δεν είναι τίποτα το σοβαρό», σκέφτηκε, «μάλλον είναι η ιδέα ότι στα δεκαέξι μου θα γεννήσω ένα μωρό».

Στην αρχή, όλα ήταν εύκολα. Μπορούσε να κοιμάται όσο ήθελε, το φαγητό ήταν καλό, ακόμα και ο φίλος της ήταν ευχαριστημένος με τη σκέψη ότι θα μπορούσαν να αγοράσουν ένα αυτοκίνητο και να διασκεδάζουν σε κάποιες μακρινές παραλίες. Αλλά μια μέρα, εκείνος εξαφανίστηκε. Έτσι απλά, χάθηκε χωρίς μια δικαιολογία, χωρίς μια λέξη, χωρίς να υπάρχει κανένα πρόβλημα. Απλώς έφυγε. Η Σκιντίλα δεν πολυνοιάστηκε. Έτσι και αλλιώς, δεν ήταν και η πρώτη φορά που της συνέβαινε κάτι τέτοιο. Ένα μήνα μετά, δεν ήταν παρά μια θολή ανάμνηση. Το νεαρό αγόρι απλώς είχε εξαφανιστεί από τη ζωή της. Κάποιες πληροφορίες που δόθηκαν στους φίλους του που τον έψαξαν στο μέρος όπου έμενε, δεν ήταν ξεκάθαρες. Έλεγαν ότι είχε φύγει για το Μεξικό. Τυχερός, είπαν, αλλά αναρωτιούνταν πού βρήκε τα λεφτά.

Όσο για τη Σκιντίλα, οι μέρες περνούσαν χωρίς να γίνεται τίποτα. Μα τρεις μήνες μετά, συνέβη κάτι το περίεργο. Άρχισε να σκέφτεται το μωρό. Στην αρχή, ρώτησε το δόκτορα Κόνολλου αν μπορούσε να επισκεφτεί την οικογένεια που θα το υιοθετούσε. Της απάντησε ότι κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο. Η απάντηση, όμως, αυτή λειτούργησε σαν διεγερτικός μηχανισμός για τα αισθήματά της. Άρχισε να αγαπά το μωρό και πριν καλά καλά καταλάβει τι ακριβώς συνέβαινε, άλλαξε γνώμη για την υπόσχεση που είχε δώσει και για τις υποχρεώσεις που είχε αναλάβει, και ξεκίνησε να οργανώνει τη δραπέτευσή της από το ινστιτούτο. Για τη νεαρή μέλλουσα μητέρα τίποτα κακό δε θα γινόταν, εφόσον η ίδια θα ήταν μαζί με το μωρό της σε κάποιο μακρινό μέρος. Δε θεω-

ρούσε ότι η ηλικία της ήταν πρόβλημα και, βέβαια, δε σκεφτόταν και να γυρίσει στο σπίτι της.

Ήταν σχεδόν έτοιμη να εγκαταλείψει το ινστιτούτο, όταν άκουσε κάποιους ψιθύρους στους διαδρόμους. Δεν ήταν ινστιτούτο εγκυμοσύνης... ήταν κάτι σαν ερευνητικό ινστιτούτο. Το δεύτερο πράγμα που ανακάλυψε, ήταν ότι τις σκάλες και τις αυλές τις παρακολουθούσαν από κάμερες.

Την ίδια στιγμή, ο δόκτωρ Κόνολλου ανησυχούσε για τη νεαρή μητέρα, κυρίως εξαιτίας του ότι είχε στενή λεκάνη και είχε ήδη υποστεί δυο εκτρώσεις.

—Έλα τώρα, Κόνολλου, προσπάθησε να τον ηρεμήσει ο Τζονς, το φάρμακο είναι ήδη έτοιμο και πρέπει να περιμένουμε τουλάχιστον άλλους έξι μήνες. Είναι μακρύ το διάστημα. Σταμάτα ν' ανησυχείς, όλα θα πάνε καλά. Ξέρεις πολύ καλά ότι βιαζόμασταν και έπρεπε να προχωρήσουμε το πρόγραμμα με πιο γρήγορους ρυθμούς. Το εργαστήριο είχε ήδη ετοιμάσει το φάρμακο. Η κυβέρνηση δε θα μας έδινε ποτέ άδεια για επίσημα πειράματα. Δεν έπρεπε να προχωρήσουμε από μόνοι μας; Η Σκιντίλα είναι το πειραματόζωό μας.

—Είναι εύκολο για σένα, Τζονς, να λες ό,τι σου 'ρχεται στο μυαλό, αλλά σκέψου και λίγο. Φαντάζεσαι ένα μωρό με πλήρη συνείδηση του κόσμου πριν από τη γέννησή του; Μπορείς να διανοηθείς ότι το μικρό αυτό πλάσμα θα γνωρίζει για τη ζωή πριν ακόμα γεννηθεί;

—Εύχομαι όλα να είναι τόσο εύκολα όσο διατείνεσαι ότι είναι, απάντησε ο δόκτωρ Τζονς. Αλλά το βασικό σημείο είναι ότι αν και δε θα έχουμε απώλεια μνήμης, ο εγκέφαλος του μωρού δεν είναι ακόμα σχηματισμένος, με άλλα λόγια, δεν περιέχει καθόλου εικόνες, δεν υπάρχουν προσλαμβάνουσες παραστάσεις και το λειτουργικό σύστημα δεν είναι καν «χτισμένο». Έτσι, αμφιβάλλω αν είναι δυνατό το μωρό να διατηρήσει αυτές τις μνήμες για μεγάλο διάστημα.

—Τότε τι στην ευχή με πιέζεις τόσο πολύ για ένα κοριτσόπουλο, για ν' αρχίσεις το πείραμα; αντέδρασε ο δόκτωρ Κόνολλου. Δεν ανησυχείς για τα αποτελέσματα;

—Οι πειραματικές ενέσεις που έγιναν σε ποντίκια, δεν έδειξαν καμία αντίδραση. Πάψε, λοιπόν, να ανησυχείς κι όλα θα πάνε καλά, επανέλαβε ο δόκτωρ Τζονς.

—Είναι πολύ μικρή και έχει στενή λεκάνη. Υπάρχει περίπτωση η Σκιντίλα να χρειαστεί καισαρική τομή και ίσως και αφαίρεση της μήτρας, προκειμένου να γεννήσει το μωρό και να επιβιώσει απ' τη γέννα.

—Ακόμα και σ' αυτή την περίπτωση έχουμε όλα τα απαραίτητα μέσα για ό,τι χρειαστεί, τον καθησύχασε ο Τζονς.

—Και το μέλλον της; Δεν πρόκειται να ξαναγεννήσει.

—Πάψε ν' ανησυχείς για την πουτανίτσα. Όταν αντιληφθεί την καλή της μοίρα, θα...

—Σταμάτα. Μην πεις τη λέξη! τον διέκοψε ο δόκτωρ Κόνολλυ. Είναι ένα ανόητο κοριτσόπουλο, αλλά πολλές απ' αυτές, κάποια στιγμή αργότερα, γίνονται χρήσιμα πλάσματα στην κοινωνία.

—Θα είναι χρήσιμη, έστω και αν δεν το ξέρει η ίδια.

Ο δόκτωρ Κόνολλυ ήταν πολύ ευαίσθητος σε τέτοιες περιπτώσεις και δεν μπορούσε να συγχωρήσει τον εαυτό του που οι άλλοι γιατροί τον είχαν πείσει να συμμετάσχει στο πείραμα. Ήταν απλώς ένας γυναικολόγος και δεν είχε τίποτα το κοινό με αυτή τη γενετική ομάδα του DNA. Του είπαν ότι είχαν εντοπίσει μία ειδική ορμόνη που παρήγε η μήτρα για να χάνεται η μνήμη του νεογέννητου. Παρήγαγαν, λοιπόν, μία άλλη ορμόνη, μία ουσία, που αντιστάθμιζε την πρώτη και έτσι το παιδί που θα γεννιόταν σ' αυτή την περίπτωση θα είχε ζωντανές όλες του τις μνήμες από τη στιγμή της σύλληψης. Η όλη ιδέα ήταν συναρπαστική. Αλλά ποιος μπορούσε να βεβαιώσει ότι όποιο πλάσμα γεννιόταν κάτω από τέτοιες συνθήκες, θα ήταν νορμάλ και όχι τρελό;

Κανένας, ούτε για ένα δευτερόλεπτο, δεν είχε κάνει τον κόπο να σκεφτεί ότι ίσως καταπιάνονταν μ' ένα πολύ μεγαλύτερο πείραμα, όπως αυτό του να αποδείξουν και να μελετήσουν τη ζωή σε άλλες διαστάσεις, μα και τόσες άλλες πιθανότητες που μπορεί να υπάρχουν, που ο ανθρώπινος νους να είναι αδύνατο να συλλάβει και που ούτε ο νους των φιλοσόφων να έχει συνείδηση. Η Σκιντίλα θα πλήρωνε για τη γνώση, για τη γνώση που

αγνοούσαν ότι κατείχαν ακόμα και αυτοί που έβαλαν σε δράση μια μεγάλη ιστορία. Γιατί, τελικά, ήταν εκείνη που είχε επιλεγεί για το πείραμα και αφού της είχαν δοθεί τα απαραίτητα φάρμακα, πολύ γρήγορα έμεινε έγκυος ύστερα από τεχνητή γονιμοποίηση. Στο διάστημα που ακολούθησε, συνέχισαν να της χορηγούν τη φαρμακευτική αγωγή. Στον τρίτο μήνα της εγκυμοσύνης της έδωσαν και την τελευταία δόση. Από εδώ ξεκινούσε η περίοδος της αναμονής.

Αποφάσισε να εγκαταλείψει το ινστιτούτο με οποιοδήποτε κόστος. Προετοίμασε την απόδρασή της βήμα βήμα. Δεν ήξερε, βέβαια, ότι μια ειδική κάμερα την παρακολουθούσε νύχτα μέρα. Έτσι, τη νύχτα που προσπάθησε να ξεφύγει από το δωμάτιό της, ανακάλυψε ότι η πόρτα της ήταν κλειδωμένη και ότι κάθε ελπίδα για νυχτερινή απόδραση ήταν αδύνατη.

Πέρασε ένας ολόκληρος μήνας μέχρις ότου να εμφανιστεί η επόμενη ευκαιρία.

Ο νεαρός οδηγός που τη συνόδευε όταν ήθελε να περπατήσει ή να πάει κάπου έξω από το ινστιτούτο, πολύ σίγουρος για τη γοητεία του, ρίχτηκε στη Σκιντίλα. Εκείνη προσποιήθηκε ότι όλα θα μπορούσαν να γίνουν, αρκεί να είχαν κάπου να πάνε για το σκοπό αυτό. Έτσι, μια μέρα, καταμεσήμερο, την πήρε μαζί του. Και οι δύο ήξεραν ότι σύντομα θα ξεκίναγε μια έρευνα για τους δραπετές, αλλά ο νεαρός πίστευε πως πριν καλά καλά καταλάβουν την απουσία τους, θα είχαν γυρίσει πίσω, σίγουροι και ασφαλείς στο ινστιτούτο. Εξάλλου, δεν ήταν η πρώτη φορά που εκείνος οδηγούσε στο μικρό διαμέρισμα που νοίκιαζε σ' ένα προάστιο, κάποια από τις νοσοκόμες ή τις ασθενείς του ινστιτούτου.

Για περισσότερες από σαράντα οκτώ ώρες η Σκιντίλα ήταν η ερωμένη που δεν του χαλούσε κυριολεκτικά κανένα χατίρι. Μερικές φορές μάλιστα, ευχαριστιόταν και η ίδια τα διάφορα καπρίτσια του. Την τρίτη μέρα, τον παράτησε χωρίς καμιά δικαιολογία και έφυγε για άγνωστη κατεύθυνση. Αυτός ξαναγύρισε στο ινστιτούτο παριστάνοντας τον ανήξερο. Όλο το τμήμα βρισκόταν σε συναγερμό, αλλά μετά από διακριτικές έρευνες μερικών

εβδομάδων δίχως κανένα αποτέλεσμα και κανένα νέο από την κοπέλα, όλοι πίστευαν ότι για προφανείς λόγους έπρεπε να κλείσουν την υπόθεση και μαζί με αυτήν και τις άνομες προσπάθειές τους.

Η Σκιντίλα εργάστηκε σε διάφορα μέρη, σε διάφορες δουλειές, αλλά όσο περνούσε ο καιρός, το πρόβλημά της όλο και μεγάλωνε. Όταν δοκίμασε την πορνεία, πιάστηκε από την αστυνομία και μόνο χάρη στη μικρή της ηλικία και στη φανερά πια προχωρημένη εγκυμοσύνη της, ο δικαστής αποφάσισε να την κλείσει σε ένα άσυλο για κορίτσια ανάλογων περιπτώσεων. Αλλά για τίποτα στον κόσμο η Σκιντίλα δεν ήταν αποφασισμένη να γεννήσει σε ένα τέτοιο μέρος.

Δραπέτευσε απ' αυτό που κατ' ευφημισμό λεγόταν «άσυλο», μία ημέρα προτού αρχίσουν οι πόνοι της γέννας. Πεινούσε υπερβολικά, ήταν πάρα πολύ κουρασμένη και το χειρότερο, δεν είχε κανέναν να τη βοηθήσει. Θέλησε να προσευχηθεί και αυτόματα το μυαλό της πήγε στον παπά του χωριού της, το μοναδικό καλό άνθρωπο γι' αυτήν πέρα στα βουνά. Αποφάσισε τότε ότι το μόνο που της απέμενε ήταν να ζητήσει βοήθεια από κάποιον άλλο παπά, τη βοήθεια ε-κείνη που ο παπα-Μιχαήλ δεν είχε ποτέ του αρνηθεί σε κανέναν. Τη στιγμή εκείνη, δεν ήξερε ότι η τελευταία ημέρα ήταν τόσο κοντά και ότι η γέννα ήταν θέμα ωρών.

Μία ημέρα μετά, ο πρώτος πόνος έκανε την εμφάνισή του.

—Ω Θεέ μου, όχι, έβγαλε μια κραυγή, σε παρακαλώ, όχι τόσο σύντομα. Ένα, δύο τρία... άρχισε να μετράει, για να βρει πόσος χρόνος τής έμενε μέχρι τη γέννα.

Ξεκίνησε να τρέχει. Έτρεχε και την ίδια ώρα ένιωθε το κορμί της να είναι έτοιμο να καταρρεύσει. Δεν ήθελε να παραδεχτεί ότι είχε χάσει το παιχνίδι, ένα παιχνίδι που σύμφωνα με την κοινή λογική ήταν χαμένο από την πρώτη στιγμή.

—Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Ω! Θεέ μου, σε παρακαλώ, βοήθησέ με! συνέχισε το νεαρό κορίτσι, ενώ κρατούσε την κοιλιά της με τα χέρια της.

Ο πόνος ήταν πολύ ισχυρός και ήταν φανερό ότι σύντομα θα γεννούσε. Περπάτησε μερικά βήματα, μετά σταμάτησε, ξανά μερικά βήματα, και πάλι σταμάτησε. Δεν ήταν δυνατό να προ-

χωρήσει πιο γρήγορα.

—Έλα τώρα, Σκιντίλα, απευθύνθηκε στον εαυτό της, μπορείς να κάνεις κάτι καλύτερο απ' αυτό! Προσπάθησε, κορίτσι μου, να τρέξεις λίγο... Ένα, δύο, τρία...

Ο πόνος τώρα ήρθε πιο γρήγορα.

Η κρίσιμη στιγμή πλησίαζε ολοένα και περισσότερο. Έστριψε στη γωνία του δρόμου, σ' αυτή τη φτωχογειτονιά της Νέας Υόρκης, χωρίς να ξέρει πού βρισκόταν. Μερικά μέτρα πιο πέρα αντίκρισε μια εκκλησία. Άρχισε να περπατάει προς τα εκεί όταν αισθάνθηκε ότι θα λιποθυμούσε. Η τελευταία της μνήμη ήταν αυτή ενός μικρού κοριτσιού που έτρεχε προς τη μεριά της, ή μήπως όχι; Ήταν όνειρο; Όχι, δεν μπορούσε... Όχι για την ίδια, για το μωρό που...

Το μικρό κορίτσι την είδε να λιποθυμεί έξω ακριβώς από την πλαϊνή πόρτα της εκκλησίας. Ήταν αργά το απόγευμα και μονάχα εκείνη βρισκόταν εκεί για την καθιερωμένη της απογευματινή συνάντηση με τον πατέρα Αλφόνσο, έναν παπά που μεταξύ άλλων μάθαινε στους νεαρούς Μεξικανούς και τη γλώσσα της νέας τους πατρίδας.

—Πάτερ Αλφόνσο, πάτερ Αλφόνσο, έβαλε τις φωνές, ελάτε γρήγορα, σας παρακαλώ!

Ο παπάς έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε με τις φωνές της Κοστάνζας. Τη βρήκε δίπλα σε μια άγνωστη κοπέλα, που όπως αμέσως κατάλαβε, ήταν έτοιμη να γεννήσει. Η όλη διαδικασία της γέννας είχε μάλιστα ξεκινήσει. Έψαξε αμέσως για το σφυγμό της. Ίσα που ακουγόταν. Άρχισε να προσεύχεται, ενώ έστειλε την Κοστάνζα για βοήθεια στη γειτονιά. Το ασθενοφόρο ήρθε πολύ γρήγορα και όλοι μπήκαν μέσα σε μια προσπάθεια να βοηθήσουν το νεαρό νοσοκόμο με τη γέννα που ήδη είχε αρκετά προχωρήσει. Το μικρό αγόρι ήρθε στη ζωή χωρίς ούτε ένα κλάμα, γεννημένο στο ασθενοφόρο την ίδια ακριβώς στιγμή που η μητέρα του πέθαινε. Ο νοσοκόμος ένιωθε πολύ άσχημα για την τύχη του.

—Πάτερ, δεν είμαι βέβαιος ότι το μικρό αυτό πλάσμα θα τα καταφέρει, είπε.

Και είχε δίκιο, γιατί το μωρό τούς κοίταζε χωρίς να κλαίει,

χωρίς να κάνει την παραμικρή προσπάθεια να κουνηθεί, χωρίς κανένα από τα γνωστά συμπτώματα που όλα τα νεογέννητα έχουν. Τους κοιτούσε όλους πολύ παράξενα, αλλά από το στόμα του δεν έβγαινε η παραμικρή κραυγή.

—Τι όμορφο μωρό, αναφώνησε η Κοστάνζα.

—Άτυχο όμως, συμπλήρωσε ο πατέρας Αλφόνσο. Τι θα το κάνουμε;

—Δεν ξέρουμε καλά καλά αν θα ζήσει, σχολίασε η Κοστάνζα. Μήπως πρέπει να το βαφτίσουμε;

—Ας γίνει έτσι, συμφώνησε ο παπάς. Τι όνομα θα του δώσεις, Κοστάνζα;

Μια μαύρη κουρτίνα έπεσε στο μυαλό της Κοστάνζας. Δεν μπορούσε να βρει ούτε ένα όνομα, όχι κάποιο κατάλληλο, αλλά κανένα απολύτως δεν ερχόταν στο μυαλό της. Ήταν σαν κάποιος άλλος να είχε καταλάβει το μυαλό της και να ήταν αδύνατο για εκείνη να επέμβει.

«Το όνομά μου ήταν και θα είναι Ιωάννης», άκουσε μια φωνή στο πίσω μέρος του μυαλού της.

—Ας είναι το όνομά του Ιωάννης, ψέλλισε τελικά με μεγάλη προσπάθεια.

—Έστω, είπε ο πατέρας Αλφόνσο. Το όνομά σου ας είναι Ιωάννης.

Το ασθενοφόρο τελικά έφτασε στο νοσοκομείο. Το σώμα της νεκρής μητέρας απομακρύνθηκε και το μωρό συνοδευόμενο από τον παπά και το μικρό κορίτσι ξεκίνησε για το βρεφικό σταθμό. Η Κοστάνζα είδε το μωρό να απλώνει το χεράκι του προς τη μητέρα του. Πήγε προς το μέρος του και προσπάθησε να του πει κάτι γλυκό, λες και το μωρό θα μπορούσε να την καταλάβει.

—Τι όνομα να γράψω; ρώτησε η νοσοκόμα στο θάλαμο υποδοχής.

—Το όνομά του είναι Ιωάννης, το επίθετο είναι άγνωστο, απάντησε ο παπάς.

—Πού είναι η μητέρα του; ξαναρώτησε η νοσοκόμα.

—Πέθανε στη γέννα, αποκρίθηκε η Κοστάνζα. Ο Ιωάννης είναι ο μόνος του.

—Μη στεναχωριέσαι, μικρούλα, προσπάθησε να την καθησυχ-

χάσει εκείνη, θα του βρούμε μια οικογένεια και θα είναι ευτυχισμένος.

—Δε νομίζω ότι θα γίνει έτσι, είτε το κορίτσι, δε βλέπετε πόσο ήσυχο μωρό είναι;

—Έχεις δίκιο, παραδέχτηκε η νοσοκόμα. Πρέπει να καλέσω το γιατρό να τον εξετάσει, μπας και κάτι δεν πάει καλά. Εν τω μεταξύ, δεν πας κάτω στην υποδοχή να δεις μήπως και βρήκανε τίποτα χαρτιά της μητέρας; Γιατί εάν είναι έτσι, ίσως υπάρχει κάποιος συγγενής.

Η Κοστάνζα έφυγε για την είσοδο.

—Πάτερ, είτε η νοσοκόμα, την έστειλα επίτηδες μακριά, γιατί πρέπει να σας πω κάτι. Μ' έχουν ήδη πληροφορήσει ότι δε βρέθηκε επάνω της τίποτα. Προφανώς, θα μείνει στο νεκροτομείο για μερικές ημέρες, αλλά από την πείρα μου σας λέω ότι κανένας δεν πρόκειται να ενδιαφερθεί. Το μωρό φαίνεται ότι έχει κάποιο σοβαρό πρόβλημα, ίσως να μην ακούει, και αυτό δηλαδή στην καλύτερη περίπτωση. Όπως και να 'χει, τα μωρά σ' αυτές τις περιπτώσεις στέλνονται στα ορφανοτροφεία και συνήθως παραμένουν εκεί, αφού σπάνια βρίσκεται κάποιος να πάρει μωρό άρρωστο. Ειδοποίησα για την υπεύθυνη της Πρόνοιας, προκειμένου ν' αναλάβει τις λεπτομέρειες. Θέλετε να κάνω τίποτε άλλο;

—Όχι, αδελφή, νομίζω πως κάνατε ό,τι ήταν δυνατό να γίνει, αποκρίθηκε ο πατέρας Αλφόνσο. Το πρόβλημά μου είναι η Κοστάνζα, που είναι πολύ ευαίσθητη και που είναι αυτή που βρήκε τη γυναίκα.

—Λυπάμαι, πάτερ, είτε η νοσοκόμα, αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτα γι' αυτό.

Η υπεύθυνη της Πρόνοιας ήρθε μετά από λίγο, σχεδόν συγχρόνως με την Κοστάνζα, που έφερνε τα άσχημα νέα.

—Πάτερ Αλφόνσο, η μητέρα του δεν είχε όνομα, τον πληροφορήσε απογοητευμένη. Τι θα απογίνει τώρα;

—Κοστάνζα, δεν πρέπει να χάνεις τις ελπίδες σου. Ο Ιωάννης είναι ένα υγιές μωρό και θα μπορέσουμε να βρούμε τους συγγενείς του. Σύντομα θα 'ναι με τη γιαγιά του ή με τη θεία του, ή με κάποιον άλλο συγγενή του που θα τον φροντίζει.

—Νοιάζομαι γι' αυτόν, συνέχισε η Κοστάνζα. Μήπως...

—Είσαι μόνο δέκα, Κοστάνζα, τη διέκοψε ο παπάς, και οι γονείς σου είναι τόσο φτωχοί που δεν μπορούν ν' αντέξουν να θρέψουν και άλλο στόμα.

—Το ξέρω, πάτερ, συμφώνησε το κορίτσι, αλλά είναι τόσο μικρούλης, μικρούλης και ολομόναχος, που δεν ξέρω τι να κάνω.

—Το πρώτο που πρέπει να κάνεις, παρενέβη η νοσοκόμα, είναι να τον αφήσεις να ξεκουραστεί, γιατί είναι πολύ μικρός και πολύ εξαντλημένος.

—Μη φοβάσαι, Ιωάννη, θα έρχομαι στο ορφανοτροφείο να σε βλέπω κάθε Κυριακή. Αυτό είναι υπόσχεση. Να 'σαι ευτυχισμένος, σε αγαπώ. Είμαι η νονά σου, δεν είμαι; Από τώρα θα 'μαι και η μητέρα σου. Αλλά καταλαβαίνεις πως είμαι μόνο δέκα χρονών και έτσι θα πρέπει να περιμένεις, για να με βλέπεις τις Κυριακές. Γίνεται αυτό, κυρία; ρώτησε η Κοστάνζα την υπεύθυνη της Πρόνοιας.

—Πες μου το όνομά σου και θα το τακτοποιήσω.

—Κοστάνζα Τόρος, κυρία, και το δικό του είναι Ιωάννης. Σας ευχαριστώ πολύ.

Ο πατέρας Αλφόνσο πήρε την Κοστάνζα από το χέρι και έφυγαν. Το μικρό κορίτσι γύρισε προς τα πίσω ενώ έφευγαν και είπε:

—Μην ανησυχείς, Ιωάννη, θα σε δω σύντομα!

Το μωρό την κοίταζε που έφευγε. Η νοσοκόμα και η υπεύθυνη της Πρόνοιας ένωσαν το βλέμμα του και τρώμαξαν.

—Δεν καταλαβαίνω γιατί αυτό το μωρό με φοβίζει τόσο πολύ, απόρησε η νοσοκόμα. Υπάρχει κάτι το περίεργο με τη ματιά του.

Το μωρό όλη την ώρα που συζητούσαν, τους κοίταζε σαν να καταλάβαινε ποιος μιλάγε.

—Τι μωρό έχω εδώ; είπε η νοσοκόμα.

—Είναι χαριτωμένος, σχολίασε η υπεύθυνη της Πρόνοιας, αλλά δεν είναι πολύ παράξενος; Δες τον. Με κοιτάζει σαν να καταλαβαίνει τι λέω. Δεν είναι παράξενος;

—Αυτό που είναι παράξενο είναι ότι τόση ώρα εδώ δεν έχει κλάψει καθόλου. Κοιτάζει και μ' αυτή την παράξενη ματιά. Τα άλλα μωρά έχουν αυτή τη μακρινή ματιά, τα δικά του μάτια όμως

δε δείχνουν φόβο, αλλά μια απελπισία που δεν μπορεί να 'ναι πραγματική.

—Εντάξει, το όλο πράγμα παρατράβηξε, κατέληξε η υπεύθυνη της Πρόνοιας. Βάλ' τον στο κρεβάτι και ας ελπίσουμε ότι αύριο, όταν όλα καλμάρουν, όλα θα γίνουν φυσιολογικά.

Μετά από λίγο, το μωρό κοιμόταν ανάμεσα στα άλλα μωρά. Τη στιγμή εκείνη, κανένας δε θα έλεγε ότι ο Ιωάννης ήταν ένα τραγικό λάθος, κανένας δε θα μπορούσε να πει ποιος ήταν ο πατέρας του, ποια η φύση του. Ήταν ένα μικρό μωρό στο βρεφικό θάλαμο του νοσοκομείου, ένα μωρό ανάμεσα σε τόσα άλλα.

Το ανθρωποειδές με το άγνωστο φύλο άπλωσε το χέρι του για την κάρτα που μόλις λίγο πριν είχε πετάξει στο πακέτο. Ο «Τρελός» προχωρούσε προς τη χαράδρα. Ο λύκος τού δάγκωνε το πόδι. Στο σακούλι του κάτι βαρύ φαινόταν να κρέμεται από το μπαστούνι του. Το μπαστούνι, το ξίφος, η κούπα και το πενταγράμματο, σύμφωνα με την παράδοση, ήταν τα αντικείμενα που βάραιναν το σακούλι. Ήταν; Ήταν τα αντικείμενα αληθινά γι' αυτόν ή μονάχα ήταν ένα όνειρο κρεμασμένο στο σακούλι; Ποιος θα αποφάσιζε γι' αυτό;

—Ποιος είσαι, Ιωάννη; ρώτησε την κάρτα. Είσαι ο «Τρελός» ή εγώ είμαι ο «Τρελός»; Είναι ο δόκτωρ Τζονς ο «Τρελός», ή τελικά είμαστε όλοι ένα τσούρμο τρελών; Αντιλαμβάνεσαι ότι είσαι ο γιος τού χθες, που πρέπει ν' αποδείξεις την ύπαρξη του αύριο; Και εσύ, Κοστανζα, τι θέλεις πάλι αυτή τη φορά; Ποια θα είσαι; Η αδελφή ή η αγαπημένη; Η οδηγός ή αυτή που θα ακολουθήσει;

Η κάρτα του «Τρελού» παρέμενε σιωπηλή. Οι κάρτες Ταρώ δε μιλάνε. Ο «Τρελός» του Ταρώ προχωράει πάντα προς τη χαράδρα, ο λύκος τού δαγκώνει πάντα το πόδι, το σακούλι είναι πάντα γεμάτο άγνωστα αντικείμενα. Αυτή είναι η μοίρα μιας κάρτας Ταρώ. Υπάρχει μόνο μια εξαίρεση, όταν το παιχνίδι της ζωής και του πεπρωμένου παίζεται από το χέρι του αγνώστου.